

Sztandar Biblijny

... A TY, KTÓRYŚ BYŁ PŁONNĄ OLIWĄ,
JESTEŚ WSZCZEPIONY ZAMIAST NICH. . .

NIE CHLUBŹE SIĘ PRZECIW GAŁĘZIOM

WIECZNA MIŁOŚĆ BOGA WZGLĘDEM IZRAELA

„... miłością wieczną umiłowałem cię, dlatego ustawicznie miłosierdzie pokazuję”

— Jeremiasz 31: 3 —

RZECZYWISTY DOWÓD wiecznej miłości Boga w stosunku do Jego ludu Izraela jest widoczny w dzisiejszych czasach. Izrael, ustanowiony jako suwerenne państwo na swoim własnym terytorium, był przez minione 55 lat bez wątplenia rozpoznany jako ocalony naród, tak jak przez wiele stuleci był rozproszony wśród pogan. Bóg obiecał: „... gdy ich zasię przywiodę do ziemi ich, którąm dał ojcom ich” (Jer. 16:15). W Swoim miłosierdziu wyrwał ich z tej niewoli.

Chociaż niektórzy, doprowadzeni przez lata prześladowań do rozpacz, usiłowali zapomnieć o swojej tożsamości i połączyli się ze światem pogańskim, to jednak Bóg miał inny zamiar w stosunku do Swojego wybranego ludu. Spustoszenie Domu Izraela, które zapowiedział nasz Pan Jezus, miało nastąpić z powodu odrzucenia Go przez Izraelitów jako obiecanego Mesjasza, nie było trwałe, lecz do czasu „aż rzeczenie: Błogosławiony, który idzie w imieniu Pańskim” (Mat. 23:37-39).

Lud własny

Jednak do czasu ich ponownego zgromadzenia Bóg jak gdyby umieścił na Swoim wypędzonym narodzie rozpoznawalny znak. Wytrzymując bezlitosne zarzuty chrześcijaństwa odnośnie ukrzyżowania Syna Bożego i znosząc wszelkiego rodzaju napiętnowanie za inne domniemane grzechy, zostali przeznaczeni na pośredników przynoszących błogosławieństwo wszystkim narodom ziemi (1 Moj. 28:14; 5 Moj. 14:2).

Wybrani dzięki wierności i wierze ich przodka Abrahama, mając trwałe dziedzictwo, od najwcze-

śniejszych czasów byli skłonni do samowolnych czynów, tak że Bóg często strofował ich za okazywany upór. On nadal wybiera tylko takie narzędzia, które się nadają do Jego celów i w Swojej bezgranicznej mądrości dozwala na przeciwności, aby rozwinąć w Swoim ludzie te ukryte zdolności do wielkiego dobra, z którego sami mogą nie zdawać sobie sprawy, lecz które On widzi i pragnie rozwinąć. Historia poświadcza, że Żydzi, pomimo powszechnego doznawania głębokiej nienawiści, ciemnienia i prześladowań, we wszystkich dziedzinach sztuki i nauki zawsze stali na czele. Nawet obecnie, dobrobyt tego narodu daje powód do zastanowienia się – i wywołuje zazdrość, tak więc Żydzi pozostają obiektami niezadowolenia i krytyki.

Lecz dzisiaj oskarża się ich głównie o to, że okupują ziemię, do której nie mają prawa. Propaganda arabska i inne odrzucają biblijną myśl, że naród żydowski ma prawo do swojej starożytnej ziemi jako niezbywalne prawo własności. Bardziej tradycjonalistyczne chrześcijańskie nauczanie przyjmuje podobny pogląd, zdradzający smutny upadek, aby pochwycić Boga w Jego Słowie, bądź to postanowienie uwiecznienia dwudziestowiecznego antysemityzmu. Skoro chrześcijaństwo wywodzi swoje korzenie od Żydów, w jaki sposób mogła powstać taka sytuacja?

Troska świętego Pawła o Żydów

W swoim wspaniałym kazaniu do Rzymian Apostoł Paweł jasno nakreśla wybranie Izraela, następnie ich odrzucenie za niewiarę oraz ostateczne przywrócenie do łaski Bożej.

„**PODNIĘCIE SZTANDAR DO NARODÓW**” – Izaj. 62:10

Spis Treści

Maj 2003

Wieczna Miłość Boga ... – 50

Plan Boży nie ogranicza się jedynie do chrześcijan, ale obejmuje również Żydów i pogan w przeszłości i obecnie, którzy nie zaakceptowali jeszcze Jezusa Chrystusa jako Zbawiciela.

Pytania Biblijne – 57

- Co oznacza słowo „Żyd” i „Izraelita” ?
- Punkt widzenia chrześcijan na Żydów i Izrael.
- Czy chrześcijanie powinni przestrzegać czwartego przykazania ?

Wielki tragarz naszych brzemion – 59

Lud Pana ma kroczyć odpowiedzialnie w sprawach życiowych, lecz jest błogosławiony tym, że Pan ochrania go od rzeczy nie do przezwyciężenia.

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa (PL ISSN 1230-1086) Miesięcznik – Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. **Witryna internetowa:** <http://epifania.pl>
Cena: pojedynczego numeru – 1,50 zł; prenumerata roczna (12 numerów) – 18 zł.

„Izali Bóg odrzucił lud swój? Nie daj tego Boże! ... Aż się potknęli, aby padli? Nie daj tego Boże! Ale przez ich upadek doszło zbawienie pogan, aby je do zawiści przywiódł ... iż ztwardzenie z części przyszło na Izraela, póki by nie weszła zupełność pogan. A tak wszystek Izrael będzie zbawiony, jako napisano:

Przyjdzie z Syjonu wybawiciel, i odwróci niepobożności od Jakuba. A toć będzie przymierze moje z nimi, gdy odejmę grzechy ich.

... według wybrania są miłymi dla ojców. Albowiem darów swoich i wezwania Bóg nie żałuje” – Rzym. 11:1,11, 25-29.

– Listy do nowych zborów, J.B.Philips

Drzewo oliwne

Paweł wyjaśnia w języku odnoszącym się do Boskiego gospodarstwa, w jaki sposób niewierzący Żydzi zostali odcięci od korzenia i pnia symbolicznego drzewa oliwnego, obietnicy Abrahamowej, a w ich miejsce zostali wszczępieni poganie. Jednak ci „prawdziwi Izraelici”, którzy uznali swojego Mesjasza, nie byli odcięci. Oni pozostali na tym samym miejscu jako część obiecanego „nasienia”, które we właściwym czasie będzie błogosławić wszystkie narody ziemi. „A jeśliście wy Chrystusowi, tedyście nasieniem Abrahamowym, a według obietnicy dziedzicami” (Gal. 3:29).

Izrael jako naród, przez zaślepienie, nie otrzymał głównej łaski, ale *wyбір* - Żydów i pogan w Chrystusie – udostępnił to. Jednak nie wszystkie nadzieje na błogosławieństwo dla narodu wybranego były utracone. Gdy ich wybawca przyjdzie znów, ich zaślepienie zostanie usunięte, a oni będą ponownie wszczępieni w drzewo oliwne. Ich życie jako narodu oraz ich przeznaczenie do współuczestniczenia w wielkim dziele błogosławienia całej ludzkości odrodzi się, a obietnice ziemskiego powodzenia w ziemi danej od Boga ponownie będą należały do nich (Rzym. 11:12,15).

Jak to możliwe, że rozsądne, przekonujące i natchnione słowa takiego wielkiego sługi Bożego, jakim był Apostoł Paweł, zostały zupełnie zlekce-

ważone przez chrześcijaństwo w ogólności? Podczas gdy Pismo Święte stanowczo oświadcza, że Boże miłosierdzie powróci do Jego buntowniczego ludu, z kolei kościół pogański stawał się coraz bardziej wyniosły w swojej formie i niedbały na swoje przywileje i odpowiedzialności jako słudzy Boga oraz nielitościwi względem tych Żydów, którzy w latach 69-70 zostali wygnani z ziemi obiecannej i poddani ciężkim próbom we wrogim świecie.

ZASTĘPCZA TEOLOGIA

Ten wyniosły kościół, lekceważąc odpowiedź Apostoła Pawła na jego retoryczne pytanie, *Czy Bóg odrzucił swój lud?*, wydał własny osąd: *Plemię ja-szczurcze!* Nie przyznając się do swoich żydowskich korzeni, ten kościół musiał dowieść swojej tożsamości, przeszłości i podstawy. To się działo na krótko przed wprowadzeniem w życie przez ten

kościół systematycznego przywłaszczania sobie wszystkich błogosławieństw, które były obiecane Nasieniu Abrahamowemu. W wyniku tego spoglądano na naturalne dzieci Izraela jako wydziedziczonych i pozbawionych łaski, otrzymujących jedynie towarzyszące im przekleństwo za niewierność.

Krótko mówiąc, Zastępcza Teologia, znana również jako wyparcie, zajęcie miejsca, naucza, że Kościół Chrześcijański zajął miejsce Izraela w Boskim planie zbawienia. Wszystkie proroctwa odnoszące się do Izraela wypełniły

się w duchowym znaczeniu w Kościele, określanym „Duchowym Izraelem”, całkowicie wykluczając naturalnych potomków Jakuba, względem których Bóg nie ma żadnych dalszych zamiarów. W powszechnym znaczeniu, Żydzi zostali ograbieni z własnej tożsamości.

Podczas specjalnej służby Apostołów i ich bezpośrednich następców Ewangelia się rozwijała, żydowscy i pogańscy wierzący połączyli się w wierrze, i została położona trwała podstawa w celu zgromadzenia wybranego ciała, które we właściwym czasie, pod zwierzchnictwem Pana Jezusa, przyniesie błogosławieństwa całej ludzkości.

Ale podczas gdy nowa wiara chrześcijańska rosła w siłę i liczbę i mocno trzymała się pośród

prawdziwych poszukiwaczy prawdy i sprawiedliwości, to również przyciągała wielu pochlebców; „nominalni chrześcijanie” oraz inni, którzy nie miłowali niczego bardziej od dyskusji i sporów, bardzo podobni do filozofów żyjących za dni Pawła, zbierających się w Atenach, aby badać i poddawać krytycznej ocenie każdą nową rzecz (Dz.Ap. 17:21). Tak więc do trzeciego stulecia filozofie platońskie zaczęły zniekształcać czystość Boskiego objawienia i kościół nominalny szeroko otworzył się na wszelkie szatańskie kłamstwa, a jednym z najpotężniejszych było to, dotyczące Zastępczej Teologii. Kim byli ci poplecznicy Przeciwnika, którzy narzucali ten błąd Kościołowi Chrześcijańskiemu, wzniecając tym samym okropne prześladowanie Bożego ludu Izraela?

Orygenes (ok. 185-254)

Orygenes był człowiekiem o rozległej wiedzy i jednym z najbardziej wpływowych ojców wczesnego Kościoła. Będąc świątobliwego usposobienia i mając bardzo szlachetne zamiary, odchylił się w niektórych punktach doktryny od prawowiernego poglądu i dotąd pozostaje pod potępieniem kościoła Katolickiego.

Filozof platoński i zwierzchnik katechetycznej szkoły w Aleksandrii, nie zdobył przychylności tamtejszej społeczności chrześcijańskiej, prawdopodobnie z powodu wolności niektórych swoich poglądów. Mówi się, że „system teologiczny Orygenes jest złożoną tkaniną, w której greccy metafizycy są osnową, a historia Ewangelii wątkiem” (*Chambers Encyclopaedia* 1901).

Ale to było wytworem jego urojonej alegorycznej interpretacji Biblii, w „której on pozwala sobie, aby osiągnęła szkodliwy wymiar” (*Kitto*), kładąc podwaliny pod Zastępczą Teologię. Orygenes nauczał, że kościół pogański był nowym Izraelem i pisał:

Możemy dowieść z całkowitą pewnością, że Żydzi nie powrócą do swego poprzedniego stanowiska, ponieważ popełnili najbrzydsze przestępstwa, knując spisek przeciwko Zbawcy ludzkości ... Naród żydowski został wypędzony ze swojego kraju i inny lud został powołany przez Boga do błogosławionego wyboru ... a ich wybór przez Boga został unieważniony; zostali przeznaczeni do pozostania w bezustannej opozycji do Boga.

– *Ante-Nicene Christian Literature, IV, str. 506*

Jan Chryzostom (ok. 347-407)

Określenie „Złotousty” było pochlebnym tytułem nadanym Janowi, Arcybiskupowi Konstan-

tynopola. Z przykładowym charakterem i gorliwością w służbie Bożej, był wielce miłowany i szanowany, chociaż jego płomienna wymowa i nieustraszone potępienie tego, co uważał za złe prowadzenie lub heretycką naukę zjednywały mu taką samą ilość wrogów, co i zwolenników.

Mając ortodoksyjne przekonania, podporządkował się triumfującym myślom odnośnie trwałego odrzucenia Żydów i użył swojej elokwencji, aby wyrazić pogardę dla nich:

To wy uśmierciliście Chrystusa. Wy dopuściliście się gwałtu na Mistrzu. Wy przelaliście Jego drogocenną krew. Dlatego nie macie żadnej możliwości pokuty, usprawiedliwienia lub obrony ... Kiedy stało się jasne, że Bóg nienawidzi ich, obowiązkiem chrześcijan jest również nienawiść do nich.

– *Homiliae Adversus Iudaeus*

Hieronim (ok. 346-420)

Hieronim, teolog nieco kontrowersyjnej tradycji Orygenes, jest znany głównie z przekładu Pisma Świętego z języka hebrajskiego, znanego jako Wulgata. Zajmując stanowisko skrajnie antyżydowskie, zaszedł tak daleko, że żydowskie miejsca kultu nazwał „synagogami szatana” (Obj. 2:9) i zuchwale domagał się uznania tego, że Bóg dał Zakon Izraelowi w celu oszukania ich i doprowadzenia do zniszczenia.

Ambroży (340-397)

Ambroży, przez 23 lata biskup Mediolanu, należał do mistycznej i alegorycznej szkoły tłumaczy Biblii i jest powiedziane, że prześcignął Orygenes w jego odkrywaniu mistycznych znaczeń w najbardziej oczywistych historycznych relacjach. Pisząc do cesarza Teodozjusza, udziela mu nagany za okazywanie przychylności synagodze, którą opisuje jako „dom niewiary, bezbożności, gniazdo głupoty” (*Ambroży, List 40, E.H. Flannery, Udręka Żydów*).

Augustyn (354-430)

Ten wielki i wpływowy myśliciel napisał wiele dzieł. Podobnie jak wielu jemu współczesnych, oddawał się szeroko alegorycznym tłumaczeniom odbierając Żydom ich prawowite miejsce w Boskim planie zbawienia. On powstrzymał praktykowanie przez chrześcijan pewnych zarysów żydowskiego Zakonu, takich jak przestrzeganie sabatu lub żywnościowe ograniczenia, które, jak udowodnił, nasuwały wnioski, że zbawienie nie przyjdzie jedynie przez Chrystusa.

Inni przywódcy chrześcijaństwa

Potężne przekonanie takich wybitnych ojców Kościoła doprowadziło do stanu prawie zupełnego zlekceważenia miejsca, jakie naturalny Izrael zajmuje w planie Bożym. Ich błędzenie i odrzucenie były powszechnie niezrozumiałe, a widok rozproszonych i bezdomnych Żydów stał się dla chrześcijan w ogólności ostatecznym dowodem Boskiego sądu nad ich rasą.

I tak, cierpiąc z powodu utraty łaski Bożej, utraty statusu państwowego, utraty ojczyzny, rasa żydowska znosiła również głęboką wrogość chrześcijaństwa na wolności. Nawet wielce poważany Marcin Luter, który służył Bogu i prawdziwemu Kościołowi tak wiernie w swoim pokoleniu i wielu uwolnił z ucisku zdeprawowanego systemu religijnego, pisał zjadliwie o Żydach, dostarczając pożywkę do ognia antysemityzmu, który przeszedł przez Europę aż osiągnął punkt kulminacyjny w pogromach i Holokauście.

Niektórzy przyznawali, że miłosierdzie Boga powróci we właściwym czasie do cierpiącego ludu, lecz nie mogli ujrzeć tej przyszłej roli, jaką odegrają w wielkim planie Bożym. Zdecydowana większość rzekomych naśladowców Chrystusa okazywała wrogość w większym lub mniejszym stopniu, bez przykrości zapominając, że Sam Jezus był Żydem i zagarniając dla siebie pierwotny status Izraela jako wybranego ludu Bożego, królewskiego kapłaństwa, narodu świętego (2 Moj. 19:5,6).

SKŁADNIKI PRAWDY

Wielki Przeciwnik, ojciec kłamstwa, jest zbyt przebiegły, aby zająć stanowisko przeciwne Słowu Bożemu bez włączenia w swoje przedsięwzięcie niektórych składników prawdy: „... bo i szatan sam przemienia się w Anioła światłości” (2 Kor. 11:14). Ta fałszywa doktryna, która stała się znana jako Zastępcza Teologia, była tak zręcznie opracowana dlatego, aby przyciągnąć najzdolniejsze umysły ziemskiego Kościoła, podczas gdy w tym samym czasie rozwijała w nich poczucie wyższości i osłabiała szlachetniejsze zalety chrześcijańskiego charakteru.

W oparciu o autorytet Jezusa i Apostołów, którzy pisali pod Boskim natchnieniem, trzeba uznać, że pod wieloma względami *prawdziwy* Kościół dziedziczy rolę, pierwotnie zamierzoną dla narodu żydowskiego.

... od was odjęte będzie królestwo Boże, i będzie dane narodowi, czyniącemu pożytki jego.

– Mat. 21:43

W tych słowach nasz Pan Jezus prorokował, że główne przywileje królestwa, ofiarowane najpierw naturalnemu Izraelowi, spośród których jedynie „resztką” rzeczywiście była godna, zostaną przeniesione do duchowego Izraela, a poganie zostali ostatecznie powołani, aby uzupełnić wymaganą liczbę.

I wy jako żywe kamienie budujcie się w dom duchowny, ...wy jesteście rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym.

– 1 Piotra 2:5,9

Apostoł Paweł, chociaż pisał prawdopodobnie głównie do chrześcijańskich Żydów, to uznawał, że Jezus, dla domu Izraela w ogólności, był „kamieniem obrażenia i opoką zgorszenia” (w.8). Dom *duchowy* obejmował tych Żydów – i pogan – którzy byli wybrani „według przejrzenia Boga Ojca” (1 Piotra 1:2).

Czego Izrael szuka, tego nie dostąpił; Ale wybrani dostąpili.

– Rzym. 11:7

Oczywiście Żydzi pragnęli głównych błogosławieństw, obiecanych Nasieniu Abrahamowemu, najwyższych przywilejów w urzędzie i służbie. Chociaż uznawali Abrahama za swojego ojca, to Jezus oświadcza: „Byście byli synami Abrahamowymi, czynilibyście uczynki Abrahamowe ... wyście z ojca diabła” (Jana 8:39,44). Później święty Paweł jasno identyfikuje *prawdziwe* Nasienie Abrahamowe:

Lecz Abrahamowi uczynione są obietnice i nasieniu jego ... które jest Chrystus. A jeśliście wy Chrystusowi, tedyście nasieniem Abrahamowym, a według obietnicy dziećziami.

– Gal. 3:16,29

Izrael *jako naród* nie był w Chrystusie, ale ci Żydzi i Grecy (poganie), którzy okazywali wiarę w Niego stali się Jego współdziedzicami, wykluczając naturalne Nasienie. Logiczny umysł Apostoła, oświecony duchem, uzdolnił go do przedstawienia bezspornego dowodu działania na zewnątrz obietnicy Abrahamowej. Nie ciało, lecz ten „Duch poświadcza duchowi naszemu, iż jesteśmy dziećmi Bożymi ... dziedzicami w prawdzie Bożymi, a spółdziedzicami Chrystusowymi” (Rzym. 8:16,17; Gal. 3:27,28).

Do swej własności przyszedł, ale go własni jego nie przyjęli. Lecz którzy go kolwiek przyjęli, dał im tę moc, aby się stali synami Bożymi, ...Którzy nie z krwi, ani z woli ciała, ... ale z Boga narodzeni są.

– Jana 1:11-13

---

*Nie tylko Biblia jest
przepelniona zapewnieniami
dotyczącymi powrotu łaski
i pomyślności do naturalnego
Izraela, ale świadectwa tego
widzimy na własne oczy.*

Przyjście ich Mesjasza było punktem zwrotnym jeżeli chodzi o nasienie Abrahamowe według ciała – oceną czy będą się nadawać, czy też nie, aby być narodem świętym Boga. Wiele osób przyjęło Jego i zostało wyniesionych ze stanu sług do stanu synów. Apostoł Jan podaje, że Jezus Chrystus był „prawdziwą światłością, która oświeca każdego człowieka, przychodzącego na świat” (Jana 1:9) i przypomina prorocstwo Izajasza 49:6: „... przetoż dałem cię za światłość poganom”, powtórzone przez Symeona przy narodzeniu Zbawiciela (Łuk. 2:32).

Oczywiście, wierni spośród Izraela dostrzegali wyraźnie prawdziwą sytuację i byli w stanie odnaleźć w swoich Pismach to, że Bóg przewidział upadek Izraela *jako narodu* na punkcie przyjęcia ich Mesjasza. Oni dostrzegli, że Bóg nie zmienia Swojego postanowienia, ale że tego wzorca prawości, jakim powinni odznaczać się ci, którym miał być powierzony taki wielki zaszczyt, można się było dopatrzeć tylko u niewielu „prawdziwych Izraelitów”. To oni otrzymali główne błogosławieństwa Przymierza Abrahamowego. *Wszyscy* Izraelici będą zbawieni (Rzym. 11:26), a dalsze obietnice zastrzeżone dla umiłowanego, choć buntowniczego, narodu zostaną wypełnione nie wcześniej aż Chrystus przyjdzie ponownie w swoim drugim adwencie.

Krótko mówiąc, *narodowe* zbawienie i pragnienia naturalnych Żydów są zagwarantowane. Ten przywilej nigdy nie był przeniesiony na inny naród. To jest i zawsze był jedyny wybrany naród.

WŁAŚCIWE UŻYCIĘ ALEGORII

Zastępcza Teologia w swoich skrajnych formach zaprzecza jakimkolwiek okrucinom nadziei dla naturalnego Izraela na przywrócenie uznania ich przez ich Boga Przymierza. Obietnice Abrahamowe stosują się w pierwszorzędym znaczeniu

do Kościoła, chociaż to, kto z ludzi stanowi dzisiaj Kościół jest dręczącym pytaniem. Hebrajskie Pismo Święte jest całkowicie „uduchowione”, tak że literalne znaczenia są odrzucone, a mistyczna lub alegoryczna interpretacja jest jedynym słusznym podejściem.

Alegoria występuje w Piśmie Świętym, kiedy na przykład święty Paweł mówi o żonach Abrahama, o jednej jako o służebnicy, o drugiej jako wolnej, symbolizujących odpowiednio poddaństwo Przymierzu Zakonu oraz wolność w Chrystusie (Gal. 4:22 – 5:1). Alegoria może być określona jako symboliczny język lub użycie symbolizmu w celu zilustrowania prawdy. Inne podobne terminy Biblijne rozwijają to ogólne pojęcie.

Przykład, cień, wzór

Jest powiedziane, że kapłani, którzy służyli pod Zakonem są przykładami rzeczy niebiańskich, w pewnym sensie tak jak rzucony cień daje wrażenie rzeczy znajdujących się za nim lub przed nim. Apostoł podaje w symbolach przekonujący przykład przepowiadając rzeczy, które mają nadejść, poprzez rzeczy minione, odwołując się szczególnie do typicznych ofiar i innych obrządków Dnia Pojednania pod Prawem Mojżeszowym (Kol. 2:16,17; Żyd. 10:1).

Typy w Biblii

Typiczny charakter wielu ksiąg Pisma Świętego jest koncepcją uznawaną i bez tego poszczególne części Słowa Bożego byłyby niezrozumiałe. Każda konkordancja Biblijna podaje listę wielu typicznych przedstawicieli, na przykład Chrystusa, a zakładając że „jeden obraz ma wartość dziesięciu tysięcy słów”, dostrzegamy niebiańską mądrość w inspirowaniu tą metodą naszego zrozumienia.

Czy Bóg odrzucił Swój lud?

Nie daj Boże! Jezus powiedział: „Nie mnie macie, abym przyszedł rozwiązywać zakon albo proroki; nie przyszedłem rozwiązywać, ale wypełnić” (Mat. 5:17). Chociaż to nie był odpowiedni czas na ogłaszanie powrotu Izraela do jego ziemi, to On z pewnością wiedział, że Kościół nie miał zamieszkać w literalnej ziemi obiecanej, której granice szczegółowo określało Przymierze Abrahamowe.

Bóg przez proroka Ezechiela obiecał: „Bo ... zgromadzę was ze wszystkich ziem, i przywiodę was do ziemi waszej” (Ezech. 36:24). „A ożyjecie, i dam wam odpocząć w ziemi waszej” (37:14). „A do wie się dom Izraelski, żem ja Pan, Bóg ich, od onego dnia i na potem” (39:22). Nigdy wcześniej Żydz,

zanim odrzucili Mesjasza, nie byli rozproszeni po wszystkich krainach i ponowne ich zgromadzenie wskazuje na stopniowe wypełnianie się proroctw dotyczących ich przywrócenia do łaski Bożej. „I pobudują miasta spustoszone, a mieszkać w nich będą; ... nie będą więcej wykorzeni z ziemi swojej, którą im dał, mówi Pan, Bóg twój” (Amos 9:14,15).

ZBAWIENIE NIEBIAŃSKIE – I ZIEMSKIE

Nie tylko Biblia jest przepelniona zapewnieniami dotyczącymi powrotu łaski i pomyślności do naturalnego Izraela, ale świadectwa tego widzimy na własne oczy. Pismo Święte mówi o *dwójakim* zbawieniu – niebiańskim i ziemskim (1 Piotra 1:4), i wiele tysięcy żydowskich kobiet i mężczyzn zostało nagrodzonych zgodnie z „zupełnością pogan” (Rzym. 11:25). Ci są tym nasieniem „jako gwiazdy niebieskie” (1 Moj. 22:17).

Ale powrót do ich starożytnej ojczyzny oznacza dla ogromnej większości ludu Bożego Izraela ziemskie dziedzictwo. Nowe Przymierze ma być ustanowione z odbudowanym Izraelem, a nie z Kościołem, przywracając społeczność Jehowy z Jego wybranymi, a tych On umiłował miłością wieczną.

„A jakom się starał, abym ich wykorzenił, i burzył ... tak się starać będę, abym ich pobudował i rozsadził, mówi Pan. ... Uczynię z domem Izraelskim i z domem Judzkim przymierze nowe; ... Dam zakon mój do wnętrzości ich, a na sercu ich napiszę go, i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim”.

– Jer. 31:28,31,33

Tak jak poganie zostali zaproszeni do niebiańskiego zbawienia, tak wszystkie narody – pod przewodnictwem Izraela – będą dzielić błogosławieństwa ziemskiej szczęśliwości (Izaj. 2:2). Oni staną się, niejako, adoptowanymi dziećmi Abrahama, jego nasieniem „jako piasek, który jest na brzegu morskim” (1 Moj. 22:17). Wówczas zrozumiemy wieczny cel Boga. „Aby w rozrządzeniu zupełności czasów w jedno zgromadził wszystkie rzeczy w Chrystusie, i te, które są na niebiesiach, i te, które są na ziemi” (Efez. 1:10).

BS '03,50-54

* * *

Czy naturalny Izrael utrzyma się ...

W WIELU NARODACH powszechnie wierzono, że najwyższymi władcami ziemi było wskazane i kierowane przez Boga tzw. Boskie Prawo.

Daniel 4:25 mówi, że „Najwyższy panuje nad królestwem ludzkim, a że je daje, komu chce.” Bóg rzeczywiście działa przez władców i narody, aby osiągnąć swoją wolę, szczególnie w odniesieniu do wyzwolenia przez Niego Izraela.

Wraz z odrzuceniem i rozpadnięciem się ludu Izraela oraz ich rozproszeniem po całym świecie, narody pogańskie otrzymały prawo zarządzania sprawami tego świata. Niektóre z nich stały się potężnymi, rozległymi imperiami. Żydzi, przez wieki swojego rozproszenia, przechodzili od jednego imperium do drugiego. Tak jak Pismo Święte przepowiedziało, stali się „poślednimi” (5 Moj. 28:15,43,44). Żydzi, uważani za zabójców Chrystusa i zasługujących na karanie, przechodzili w krajach, w których żyli, okrutne prześladowanie, popierane przez władze państwowe.

Bardziej oświecone kraje, szczególnie te, będące zwolennikami Reformacji, generalnie spoglądały zyczliwie na naród żydowski, który miał na nich przemożny wpływ. W niektórych przypadkach zaczęły myśleć o sobie jako spadkobiercach obietnic Izraela. Dziewiętnastowieczna Brytania, kraj zdecydowanie protestancki, który na wiele sposobów wyznawał teorię „Żyda tułacza”, roszcząc sobie pretensje do najwyborniejszych Boskich błogosławieństw. Wielu Brytyjczyków wierzyło, że Bóg uświęcił ich w ich imperium, które przerosło przemysł, handel, parlamentaryzm oraz przesłanie Ewangelii w wiele rejonów całego świata. To odczucie, że ich przedsiębiorczość wynikała z Boskiego upoważnienia zostało wyrażone w starej pieśni, „Jeruzalem”, napisanej przez Parry'ego, gdzie m.in. czytamy:

*Czy przemierzały te stopy w starożytności
Zielone wzgórza Anglii?
Czy widziano świętego Baranka Bożego
Na wspaniałych pastwiskach Anglii?*

kończąc wyrażeniem pragnienia, aby

pobudować Jeruzalem na zielonej i pięknej angielskiej ziemi.

Podobnie, w tym samym czasie Stany Zjednoczone proklamały swoją doktrynę Objawionego Przeznaczenia (zawierającą prawa i obowiązki, w celu powiększenia swoich terytoriów) i w następstwie Drugiej Wojny Światowej zaczęły widzieć siebie jako „miasto na górze” (określenie Biblijne – Mat. 5:14). Dzisiaj, często słyszy się roszczenie tego konserwatywnego ewangelicznego odłamu, że ze wszystkich narodów na ziemi jedynie one są obdarzone łaską Bożą w najwyższym stopniu oraz że ich wolność, bogactwo i siła stanowią dowody Jego uznania.

Jednak narody nie są osamotnione w odbieraniu Izraelowi tytułu wybranego narodu Boga. Niżej podano kilka przykładów ze świata religii:

- Ruch *Angielsko-Izraelski*, który domaga się uznania, że dziesięć „zaginionych” pokoleń, szczególnie przedstawionych w Efraimie i Manasesie, odnajduje swoje współczesne przedstawicielstwo w Angielsko-Amerykańskim wpływie na całym świecie.

- *Świadkowie Jehowy (Watch Tower Bible and Tract Society)* – którzy utrzymują, że tylko oni tworzą arkę wyzwolenia, twierdząc że naród izraelski nie ma żadnego udziału w planie Bożym.

- *Islam* – nauka muzułmańska, która zamienia Izaaka z Ismaelem, ich przodkiem, jako nasieniem obietnicy, i chociaż odnoszą się do Żydów (i Chryścjan) jako „ludu księgi”, to w rzeczywistości nie przyznają narodowi żydowskiemu żadnego proroczego uzasadnienia.

ŻYD

Rozproszeni przez karzącą rękę Boga
Uciśnieni i opuszczeni,
Smutni tułacze z umiłowanej ziemi,
Dzieci Judy płaczą;
I nawet w chrześcijan krajach niektórzy
Litują się nad Żydem.

Jednak słuchajcie poganie
Czy karty biblijnej historii kochacie?
Niech wasze serce życzliwie skłoni się
Do dziedzictwa Izraela;
Kto nakreślił te słowa miłości dla was? –
Każdym natchnionym pisarzem Żyda.

Chociaż lata i wieki mijały,
A narody powstawały i upadały,
Choć ciemności i chmury
Nad zniewolonym Izraelem kłębiły się często,
Boskie wyrocznie dla was
Bezpiecznie zachowane są przez Żyda.

A kiedy wielki Mesjasz przyszedł
Za winnych ludzi przelać krew,
Anielskiego nie przyjął imienia,
Nie – z Abrahama zrodzony nasienia –
Jezus, który za was oddał życie,
Szlachetny Zbawiciel był Żydem.

Choć naród własny Go nie przyjął,
Z hardością odwracając się od Niego,
Czy pogan los szczęśliwszy?
Czyście bardziej od nich prawi?
Nie, Bóg z litością zwrócił się ku wam –
Czyż dla Żyda współczucia nie macie?

Pójdźcie zatem, w modlitwie ugnijcie kolana
Za Izraela starożytny naród;
Drogiemu Zbawiciela dnia każdego proście
By w łasce swej powołał ich;
Pójdźcie, by spłacić dług miłości
Należny od Chrześcijan pogańskich Żydowi.

– Autor nieznany

Ciekawostki . . .

Uważa się, że jednym z najbardziej poważnych problemów trapiących Izrael jest okres niespotykanej suszy trwającej od 10 lat, co spowodowało zmniejszenie krajowych zapasów wody. Na szczęście, w lutym tego roku, Izrael nawiedziły deszcze, śniegi i gwałtowne powodzie, które napełniły 156 zbiorników zbudowanych przez Żydowski Fundusz Narodowy (JNF).

System zbiorników Besor (JNF) na pustyni Negew został całkowicie wypełniony i zaspokoił 15 procent rocznego spożycia wody przez gospodarstwa domowe w regionie. Rezerwuary Besoru gromadzą wodę wydobywającą się z koryt rzek regionu, zbierając wodę, która w przeciwnym razie zmarnowałaby się, wsiąkając w glebę. Dzięki zbiornikom region Besoru jest niezależny od krajowego zaopatrywania w wodę.

W dolinie Beit She'an, sieć 30 zbiorników JNF zbiera wodę wylewającą się z rzeki Jordan, która normalnie nie zostałaby wykorzystana, ponieważ wpływa do Morza Martwego i paruje. Wydobywająca się woda była wystarczająca do napełnienia całej sieci zbiorników, czyli w przybliżeniu 20 milionów metrów sześciennych wody. Ponadto zbiorniki JNF zmniejszają obciążenie ekonomiczne, z którym borykali się farmerzy i mieszkańcy kibuców w czasie ostatniej dekady z powodu braku wody. Lecz chociaż rezerwy wody i znaczny wzrost poziomu w Jeziorze Kinneret przyniesie ulgę w tym roku, to problem niedoboru wody nie jest jeszcze rozwiązany.

Odpowiadając na apel izraelskiego rządu, Żydowski Fundusz Narodowy podjął się budowy kolejnych 75 zbiorników w Izraelu, w ciągu następnych 5 lat.

– Żydowski Fundusz Narodowy

W czasie określonym mianem "Wzlotów i upadków" (od września 2000) nastąpił wzrost liczby i typów ataków terrorystycznych skierowanych przeciw obywatelom Izraela. Ataki obejmują zabójstwa przez rozstrzelanie, przez powieszenie, napady z użyciem noża, zasadzki i ataki bombowe. Pierwszy samobójczy atak bombowy w Izraelu miał miejsce 16 kwietnia 1993 – wcześniej ataki samobójcze były skierowane tylko przeciw żołnierzom Izraelskich Sił Obronnych stacjonujących w Libanie.

W roku 2000 ataki samobójcze były przeprowadzane przez Hamas i islamski Dżihad głównie na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy. W 2001 roku ataków tych dokonywał Hamas, islamski Dżihad, Fatah i Ludowy Front Wyzwolenia Palestyny (PFLP). W roku 2002 niespotykana fala ataków samobójczych została rozpięta przez wszystkie organizacje terrorystyczne.

Od września 2000 do końca marca 2003 ogólna liczba ataków terrorystycznych w Izraelu (samobójczych i nie samobójczych) wyniosła 16 898. W wyniku tych ataków 750 osób poniosło śmierć a 5 223 zostało rannych.

– Różne źródła

Pytania Biblijne

P Czy w Piśmie Świętym występuje różnica w stosowaniu wyrazów *Żyd* i *Izraelita*?

O Po śmierci Salomona 12 pokoleń Izraela podzieliło się – 10 pokoleń utworzyło królestwo północne, a dwa pokolenia (Judy i Benjamin) królestwo południowe. Królowie 10 pokoleń byli nazywani królami izraelskimi, a potomków Dawida, którzy panowali nad Judą i Benjaminem, nazywano zazwyczaj królami judzkimi.

Określenie *Żyd* jest przetłumaczone z hebrajskiego wyrazu *Yehudim* i znaczy „z pokolenia Judy”, czyli Judaista – poddany królestwa Judy. Tak więc, przez pewien czas, potomkowie Jakuba byli nazywani Izraelitami lub Żydami według ich pokoleniowego pokrewieństwa do jednego lub drugiego królestwa. Jednak nawet wtedy, gdy istniały dwa królestwa, stosowanie określenia *Izrael* do całego narodu nie zostało zupełnie zaniechane.

Przykład znajdujemy u Jer. 31:27-33, który wskazuje na Wiek Tysiąclecia i Nowe Przymierze, które Bóg ustanowi z 12 pokoleniami Izraela. To proroctwo było dane kiedy 10 pokoleń oddzieliło się od dwóch; jednakże, jest oczywiste, że całe 12 pokoleń jest włączone w obietnicę Nowego Przymierza. Obydwa królestwa są wymienione z nazwy (w.31), a po połączeniu ich w jedno, proroctwo odnosi się do wszystkich 12 pokoleń w jednej nazwie, *Izrael*.

Konkordancja Younga definiuje słowo *Żyd* jako „potomek Judy; w późniejszych czasach także *Izraelita*” i stwierdza, że „W 2 Król. 16:6 ten termin jest zastosowany do *dwóch* pokoleń; w czasach późniejszych do *dwunastu* pokoleń.”

Po powrocie z niewoli następuje zmiana

Najpierw 10, a później dwa pokolenia poszły do niewoli w Babilonie. Po niewoli przedstawiciele wszystkich 12 pokoleń, a zwłaszcza pokolenia Judy, wrócili do ziemi izraelskiej. Od tego czasu wszystkich 12 pokoleń było reprezentowanych w ziemi, a 10 i dwa pokolenia nie były już więcej traktowane jako dwa oddzielne królestwa. Pozostałości z 12 pokoleń były określane jako Żydzi i jako lud Izraela – terminy te były używane zamiennie.

Przykładem tego był Jezus, ponieważ uznawano Go za Żyda, a jednak lud okrzyknął Go „Królem Izraela” (Jana 4:9). Innym przykładem jest Paweł, pochodzący z pokolenia Benjamina, który nazywał siebie Izraelitą, jak również mówił o sobie, że jest Żydem (Rzym. 11:1; Dz.Ap. 22:3). Ponadto, nasz Pan najwidoczniej używał wyrażenia „dom izraelski” obejmującego zarówno Żydów jak i Izraelitów w Ew. Mat. 10:6. Zobacz także Mat. 15:24.

Sumując, jedyny przypadek, w którym możemy dostrzec różnicę pomiędzy określeniami *Żyd* i *Izraelita* jest wtedy, gdy występuje wyraźne odniesienie do członków pokolenia Judy i Benjamina (królestwa południowego) jako oddzielnego od członków 10 pokoleń (królestwa północnego). Ogólnie rzecz biorąc, te dwa określenia są synonimiczne i stosowane zamiennie.

P Jaki powinien być chrześcijański punkt widzenia na Żydów jako jednostki oraz Izrael jako naród?

O Przez cały Wiek Ewangelii ogólny chrześcijański pogląd był taki, że ponieważ Żydzi odrzucili i ukrzyżowali Jezusa, więc jeśli nie przyjmą Go w tym życiu, nie mają żadnej nadziei na zbawienie. Ten pogląd w dużej mierze przyczynił się do prześladowań, które spotykały Żydów przez cały wiek. (Odsyłamy do pierwszego artykułu w tym numerze.)

Zgadzamy się z pierwszą częścią tego poglądu – że Żydzi odrzucili Jezusa i byli odpowiedzialni za Jego śmierć (Dz.Ap. 3:13-17). Jednakże twierdzenie, że Żydzi, którzy nie przyjmą Jezusa w tym życiu (a to obejmuje ogromną większość) nie mają żadnej nadziei na zbawienie, jest niebiblijne. Ta myśl opiera się na błędzie mówiącym, że *nie ma przyszłej próby* – że jedyna możliwość otrzymania życia wiecznego kończy się dla każdego w tym życiu.

Pismo Święte wskazuje na świetlaną przyszłość

Prawdopodobnie, najbardziej przekonującym i jasnym fragmentem biblijnym uczącym, że Żydzi jako jednostki i naród izraelski jako całość ma

światłą przyszłość, jest Rzym. 11:25-32. W tych wersetach Apostoł Paweł zwraca się do chrześcijan pochodzenia pogańskiego –

W. 25: „Bo nie chcę, abyście nie mieli wiedzieć, bracia, tej tajemnicy (żebyście nie byli sami u siebie mądrymi), iż zatwardzenie [zaślepienie, KJV] z części przyszło na Izraela, póki by nie weszła pełność pogan.”

Paweł wyjaśnia tutaj, że niewierząca część Izraela była częściowo zaślepiona, zatwardziała w umyśle i sercu, lecz tylko przez określony czas – dopóki nie zostali wybrani ci z pogan, którzy mieli stać się częścią Ciała Chrystusowego.

W. 26,27: „A tak wszystek Izrael będzie zbawiony, jako napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel, i odwróci niepobożności od Jakuba. A to będzie przymierze moje z nimi, gdy odejmę grzechy ich.”

Wszyscy członkowie narodu Izraela, umarli jak również żyjący, będą w tym czasie zbawieni, nie wiecznie, lecz (1) z ich zaślepienia i zatwardzającego stanu i, (2) spod Adamowego wyroku. Gwarancją tego jest okupowa ofiara Pana Jezusa (Rzym. 5:17-19).

W. 28,29: „A tak według Ewangelii nieprzyjaciółmi są dla was; lecz według wybrania są miłymi dla ojców. Albowiem darów swoich i wezwania Bóg nie żałuje.”

„Ewangelia” tutaj odnosi się do Boskiego zamierzenia Wieku Ewangelii, którym jest rozwój Kościoła (składającego się zarówno z Żydów jak i pogan) w celu błogosławienia ludzkości (Żydów i pogan) podczas Wieku Tysiąclecia. Ci Żydzi, którzy byli zaślepieni i wrogo ustosunkowani do tej prawdy, byli wrogami Kościoła. Ta wrogość, jednakże, nie będzie trwać wiecznie, ponieważ, z powodu pokrewieństwa z ich ojcami (Abrahamem, Izakiem i Jakubem), oni są dziedzicami bezwarunkowych „darów” i „wezwania.”

„Dary” to, (1) ich miejsce jako głównego narodu w Wieku Tysiąclecia, (2) posiadanie pierwszeństwa w sposobności otrzymania tysiącletnich błogosławieństw, (3) ich pierwszeństwo w przyjmowaniu warunków Nowego Przymierza, i (4) stanowisko dziedziców palestyńskiej ziemi. Ich „wezwanie” odnosi się do ich urzędu misjonarzy Wieku Tysiąclecia, nawracających pogan do zarządzeń nowego Królestwa (Iz. 2:2).

Błogosławieństwo ma przyjść w następnym Wieku

W. 30-32: „Bo jako i wy niekiedy nie wierzyliście Bogu, ale teraz dostąpiliście miłosierdzia dla ich niedowiarstwa, tak i oni teraz stali się nieposłusznymi, aby dla miłosierdzia wam okazanego i oni

miłosierdzia dostąpili. Albowiem zamknął ich Bóg wszystkich w niedowiarstwo, aby się nad wszystkimi zmiłował.”

Żydzi pozostający w zaślepieniu i zatwardziałym stanie podczas Wieku Ewangelii dostąpią błogosławieństwa; ponieważ w Wieku Tysiąclecia Bóg będzie w stanie okazać im miłosierdzie, czego nie mógł uczynić, gdy oni otrzymali światło Ewangelii, a następnie odwrócili się przeciw niemu.

Kiedy oni będą błogosławieni? Po tym, kiedy obecny „czas ucisku” dobiegnie końca i Chrystus ustanowi swoje Królestwo na ziemi, Żydzi (i wszyscy niewybrani) będą wzbudzeni z martwych i wybawieni z zaślepienia i Adamowych grzechów. To zostanie dokonane przez działanie Nowego Przymierza (Jer. 31:29-34).

Jeżeli chodzi o postawę chrześcijan wobec Żydów w obecnym czasie, być może najlepiej reasumuje ją Izajasz 40:1,2:

„Cieszcie, cieszcie lud mój! Mówi Bóg wasz. Mówcie do serca Jeruzalemu: ogłaszajcie mu, że się już dopełnił czas postanowiony jego, że jest odpuszczona nieprawość jego, i że wziął z ręki PAŃSKIEJ w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje.”

P Czy chrześcijanie są zobowiązani do przestrzegania czwartego przykazania dotyczącego dnia Sabatu (2 Moj. 20:8-11)?

O Dziesięć Przykazań jest opartych na prawie sprawiedliwości w stosunku do Boga i w stosunku do bliźniego. Wielu wierzy, że chrześcijanie, a nawet świat w ogólności, jest pod Przymierzem Zakonu, włączając w to jego przykazania. Przeciwnie, Pismo Święte uczy, że Prawo Zakonu było udzielone *wyłącznie* narodowi izraelskiemu i nie jest przeznaczone dla chrześcijan czy świata w ogólności (Gal. 3:23-26).

Niemniej jednak, chrześcijanie podlegają prawu *sprawiedliwości*, temu samemu Boskiemu prawu, na którym opiera się Dziesięć Przykazań. My czasami odnosimy się do tego prawa jako *prawa miłości*. To prawo miłości jest wszechobjmujące i zawiera w sobie wszystko, co zostało wyrażone w Dziesięciu Przykazaniach (Rzym. 13:8-10). To prawo miłości, szczególnie dla poświęconych chrześcijan, powinno rozciągać się ponad sprawiedliwość i obejmować ofiarniczość – rozkoszowanie się i gotowość pełnienia Pańskiej woli pomimo ofiar i cierpień jakie to może powodować.

Czwarte przykazanie było dane cielesnemu Izraelowi, aby odpoczywał siódmego dnia. (To obejmowało nawet ich zwierzęta.) Niektórzy upar-

cie twierdzą, że chrześcijanie są zobowiązani do powstrzymywania się od wszelkiej pracy czy zajęć siódmego dnia (w sobotę). Inni utrzymują, że od czasu śmierci Jezusa ten nakaz został jedynie przesunięty na pierwszy dzień tygodnia (niedzielę), który oni nazywają chrześcijańskim sabatem.

Chrześcijanie pod działaniem „prawa wolności”

Moglibyśmy zapytać, że jeśli Bóg widział, iż odpoczynek każdego siódmego dnia był dobry dla Izraelitów czy nie byłoby dobre, aby chrześcijanie również go przestrzegali? Chrześcijanin, pozostawiony bez szczególnego prawa lub instrukcji na ten temat, może tak zaplanować swój odpoczynek, aby to było dla niego najbardziej właściwe i pożyteczne. Chrześcijanie w ogólności przyjęli pierwszy dzień tygodnia, ponieważ jest on pamiątką zmartwychwstania Pana Jezusa. Ten wybór wydaje się korzystny i dobroczynny.

Wiele lat temu we Francji zdecydowano się na

unieważnienie biblijnego okresu Sabatu – każdego siódmego dnia – i zamiast tego postanowiono, że każdy 10 dzień będzie dniem odpoczynku. To nie funkcjonowało w zadowalający sposób i jakkolwiek Francuzi bardzo chcieli się posługiwać systemem metrycznym, oni wkrótce przekonali się, że natura z korzyścią wyznacza liczbę *siedem*. To wskazuje na mądrość prawa, aby odpoczynek był każdego siódmego dnia.

Siódmy dzień nakazany Żydom jako dzień odpoczynku, chociaż był dla ich dobra, miał także charakter typyczny lub symboliczny. On obrazował chrześcijański odpoczynek w wierze, pokrewieństwo serca z Panem, w którym cały lud Pański może zawsze się radować. Każdego dnia tygodnia powinniśmy odpoczywać od naszych własnych uczynków w kierunku samousprawiedliwienia się – oczekując dokończenia dzieła Chrystusa, naszego Zbawiciela!

BS '03, 50-54

WIELKI TRAGARZ NASZYCH BRZEMION

“Wszystko staranie [w ang. troska] wasze wrzuciwszy nań, gdyż On ma pieczęć o was”

– 1 Piotra 5: 7 –

TE POCIESZAJĄCE SŁOWA Apostoła Piotra są adresowane do Kościoła Chrystusowego; a wszyscy, którzy są ludem Pana, z pewnością uświadamiają sobie, że istnieją troski i trudności życia, które są naszym udziałem i które wprawiają nas w zakłopotanie. Te życiowe troski spadają również na tych, którzy są w świecie – na jednych bardziej, na innych mniej. Lecz one z pewnością przychodzą na wszystkich, którzy są Pańskimi dziećmi.

Słowo *troska* jest używane w dwóch różnych znaczeniach. Kiedy myślimy o nim w znaczeniu przejawiania właściwego zainteresowania i poświęcania należytej uwagi temu, co jest nam powierzone lub za co jesteśmy odpowiedzialni, możemy być w niebezpieczeństwie niewłaściwego zrozumienia naszego tekstu. Jednakże, słowo *troska* bardzo często ma znaczenie zmartwienia, niepokoju umysłu i w tym sensie jest użyte przez Apostoła w naszym wersecie. Również Apostoł Paweł mówi „Nie troszczcie się o żadną rzecz” – nie martwcie się o nic, nie trwóćcie się niczym. Zatem słowa Apostoła Piotra mogliśmy ująć następująco: „Włóćcie na Niego cały wasz niepokój, ponieważ On ma staranie o was.”

WAŻNOŚĆ MAŁYCH RZECZY

Nie jest radą Apostoła, abyśmy wyzbyli się wszelkiego poczucia odpowiedzialności i przestali

przejawiać troskę o to, co robimy oraz w odniesieniu do naszych powinności i obowiązków. Z pewnością wszyscy zgodzimy się z tym, że mężczyzna lub kobieta nie wykazujący troski o nic w tym właściwym znaczeniu, byłby całkowicie niezdolny do jakiegokolwiek roli w życiu.

Dzieci Boże, które są Jego przedstawicielami wśród ludzi, nie powinny postępować w świecie nietaktownie ani niepotrzebnie irytować innych, niezależnie od tego czy to są bracia, czy ludzie w świecie. Nasz wpływ w kierunku dobra może być bardzo osłabiony przez niedbałość w stosunku do tego, co można nazwać małymi rzeczami, lecz co w rzeczywistości takie nie jest. Pełne znaczenia jest popularne powiedzenie: „Drobiazgi tworzą doskonałość, a doskonałość nie jest drobiazgiem.” Lud Pański powinien być najbardziej staranny ze wszystkich ludzi.

Małe rzeczy codziennego życia mogą okazać się bardziej decydującymi próbami prawdziwego charakteru niż sprawy na pozór większe. Drobne uprzejmości, niewielkie przejawy troskliwego zainteresowania innymi, jak wiele one znaczą! Jak wielkie oddziaływanie one często mają na szczęśliwość tych, którzy są wokół nas i na nasz wpływ jako ambasadorów Chrystusa! Zatem powinniśmy przejawiać wielką troskę i rozważę w odniesieniu

do naszych słów, naszych czynów i wszystkiego co mamy do zrobienia. To nie jest troska, którą mamy włożyć na Pana, aby ją niósł. My powinniśmy nieść ją sami.

NASZE DOŚWIADCZENIA NADZOROWANE PRZEZ PANA

Bóg jest najbardziej troskliwą Istotą we wszechświecie, tego możemy być pewni. On nie jest troskliwy w znaczeniu, w którym to słowo jest użyte w naszym wersecie – w znaczeniu zmartwienia i niepokoju umysłu – lecz On okazuje troskę w dobrym i właściwym sensie. Są troski, które przychodzą na lud Pański z powodu nękania ich przez przeciwnika. Pan dozwala na te doświadczenia właśnie w celu przekonania Jego ludu, aby włożył swe troski na Niego, by przybliżył się do Niego, aby nauczył się cierpliwej wytrwałości oraz by jeszcze bardziej wskazać mu, że potrzebuje Pana oraz że bez Niego jest zupełnie bezradny i nieszczęśliwy.

Lecz udręki i strapienia – niepokoje, które utrudniłyby nam służbę dla Pana i pozbawiłyby nas naszego pokoju z Panem – powinny zostać porzucone, jednakże nie opieszale, lecz w sposób rozsądny, z myślą, że Jezus, wielki Tragarz naszych brzemion, zaprasza nas, usilnie nas nakłania do włożenia wszystkich trosk – wszystkiego co mogłoby zakłócić nasz pokój – na Niego. On sprawi, że nasz ciężar stanie się lekki, a nasze cierpienia złagodnieją. Jest to odpoczynek wiary i nie można osiągnąć go inaczej niż przez wiarę w Jego miłość, wiarę w Jego obietnice.

TROSKA NASZEGO OJCA O JEGO DZIECI

Dzień po dniu, chrześcijanin powinien mieć coraz większe zaufanie do Pana. On powinien sobie uświadamiać, w większym stopniu niż kiedyś, że nasz Niebiański Ojciec, który dostarczył trawę na polu i ptaki w powietrzu, daleko bardziej opiekuje się swoimi dziećmi niż kwiatami czy wieloma wróblami i że On ma plan również dla świata – pewne zamierzenia w celu ich błogosławienia, we właściwym czasie. Lecz my już dostąpiliśmy błogosławieństwa Pańskiego; my już staliśmy się Jego dziećmi i jesteśmy pod Jego szczególną troską. A „jako ma litość ojciec nad dziećmi, tak ma litość Pan nad tymi, którzy się go boją” – tymi, którzy czczą Boga (Ps. 103:13).

Nie możemy być wiernymi dziećmi Bożymi, jeśli jesteśmy przepełnieni zmartwieniem. Zmartwienie to jedno, lecz właściwa troska to inna rzecz.

Powinniśmy być bardziej staranni każdego dnia, a tym sposobem bardziej zdolni do wypełniania naszych zobowiązań wobec świata w ogólności, wobec naszych rodzin, siebie samych, braci i wobec Pana – aby bardziej wydajnie służyć naszemu Bogu.

My nie mamy się martwić i niepokoić o to, gdzie będziemy zaopatrywać się w nasze ubrania. W czasie obecnym mamy taki ubiór, jaki Pan uznał za stosowne nam dać; i powinniśmy czynić to, co uważamy za najlepsze w celu zapewnienia sobie niezbędnych rzeczy. Nawet jeśli Pan nigdy nie udzieli nam tak pięknych ubrań, jakie wielu innych posiada lub tak obfitej czy wykwintnej żywności, nie powinniśmy się martwić, lecz być zadowoleni z tego, co Jego opatrność dla nas przygotowuje i przyjmować to z wdzięcznością. Pan udzieli nam to co jest najlepsze. Nie powinniśmy wątpić ani się obawiać, że Pan nie zapewni naszych potrzeb. On zna wszystkie nasze sprawy i ma na względzie nasze dobro. „Unizajcie się tedy pod mocną ręką Bożą, aby was wywyższył czasu swego; wszystko staranie wasze wrzuciwszy nań, gdyż On ma pieczę o was” (1 Piotra 5:6,7).

Jakże potrzebna jest przed Bogiem ta pokora i jak pocieszające i cenne jest to pełne miłości zapewnienie! Jeśli postępujemy w ten błogosławiony sposób wytyczony przez naszego Pana, to jeszcze głębiej nauczmy się lekcji, że nie mamy prosić o to, co jest zgodne z *naszą* wolą, lecz jedynie, aby Jego wola była wykonywana w nas i dla nas. Jego mądrość jest niezawodna. Powiedzmy Panu o wszystkich naszych ciężarach, wielkich i małych, zaskarbmy sobie Jego miłość i sympatię, wlewając do naszych serc balsam Jego Słowa, balsam kosztownych obietnic będących dziedzictwem tych, którzy są Jego, ufając, że On jest zarówno zdolny jak i chętny do zaspokojenia wszystkich naszych potrzeb – że On znajduje przyjemność w błogosławieniu nam, jeśli my trwamy w Jego miłości.

*Jak wielka i pełna słodyczy Ojca mego opieka!
Słowna niczym muzyka słowa,
Odpowiedź przybywa na modlitwy mej szept –
„On troszczy się o ciebie!”*

*Wtedy nic nie zrani mnie, nie zasmuci, nie zaślepi,
Żadne zło nie dotknie mnie ni bliskich mych,
Odkąd Ty z czułością boską
W opiece swej masz mnie!*

– Wybrane

BS '03, 58-59